

Opgave for det ærede Medlem at paavise, at han i Praksis virkelig har udrettet noget for at skaffe Arbejde og aflaste Arbejdsløsheden. Hvad angaar Jordudstykningsen og Jordlovene, paastod det ærede Medlem, at ganske vist var det et kummerligt Resultat, der blev opnaaet, særlig i det sidste Aar af den radikale Periode, men, sagde det ærede Medlem, Grunden var den, at vi savnede en Lov, saa man virkelig kunde gennemføre dem. Men naar Regeringen havde den Opfattelse, at det var det, der var i Vejen, er det dog mærkeligt, at Regeringen saa ikke fremsatte et Lovforslag, som netop var saaledes, som de ønskede. Denne Regering gennemførte i 1917 en Revision af Loven om Udstykning og Oprettelse af Husmandsbrug og paastaar nu, at denne Lov var af en saadan Art, at det, da Priserne steg i 1919—20, blev umuligt, paa det Grundlag, Loven gav, at gennemføre en Jordudstyknings; men den Gang havde den dog en Mulighed for at fremsætte et Lovforslag om en Ændring i denne Lov, naar de selv mente, den var umulig.

Dernæst citerede det ærede Medlem en Udtalelse af mig om Arbejdernes Arbejdsvillie og Arbejdsløst. Det er rigtigt, denne Udtalelse har jeg fremsat, og den vedstaar jeg, jeg tror fremdeles, at vi alle sammen, indenfor alle Samfundsklasser, i Krigsaarene har nedsat Arbejdstempoet, og jeg tror slet ikke, nogen med Rette kan staa frem og sige, at det i særlig Grad gjaldt Arbejderne. Den danske Arbejder er vel ansat i Udlandet, sikkert med god Grund, og jeg synes slet ikke, vi er interesserede i at give det Udseende af, at han skulde være arbejdsuvillig. Jeg tror heller ikke, der er nogen Grund dertil. Men selv om vi anerkender dette, staar vi fremdeles overfor det aabne Spørgsmaal: Hvordan kan det være, at naar Regeringen og Lovgivningsmagten har givet Tilbud om Støtte til Arbejder langt udover det normale, til Ekstraarbejder i Kommunerne og til Nødhjælpsarbejder, og ogsaa har tilbudt en Form for dette Arbejde, som selv Socialdemokraterne har anerkendt — f. Eks. har de i Odense iværksat ekstraordinære Arbejder med 3—4 Dages ugentlig Arbejde, altsaa en Form, som ogsaa kan gennemføres med Hensyn til Iværksættelse af Nødhjælpsarbejder —, hvordan kan det da være, at vi alligevel skal staa med en saadan Hær af arbejdsløse? Hvorfor udnytter Arbejderne og deres Repræsentanter ikke i højere Grad, end Tilfældet er, det Tilbud, som Regeringen har givet, og som fremdeles foreligger? Jeg synes, det var af

Interesse at faa et bestemt Svar paa, hvordan dette Forhold kan forklares.

**Pürschel:** Det ærede Medlem Hr. Stauning rettede nogle Bemærkninger til mig, af hvilke jeg kun finder Anledning til at beskæftige mig med en ganske enkelt. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde gjort mig til Talsmand for, at Arbejderne skulde give Afkald paa Løntariffer og derved paa deres Medbestemmelsesret. Noget saadant mener jeg ikke at have sagt. Det, jeg sagde, var netop noget ganske tilsvarende til det, det ærede Medlem kom ind paa i sin Tale, da han nævnte, at der i forskellige store Virksomheder var truffet Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, hvorved det er blevet muligt at skaffe Arbejde til mange Arbejdere. Det var netop det selv samme, som jeg rørte ved, og om hvilket jeg sagde, at den Udvikling ansaa vi for god. Jeg anser netop dette for en Vej, ad hvilken det er ønskeligt at naa frem.

Under Diskussionen her har man draget Sammenligning mellem Tjenestemændenes og Arbejdernes Stilling, men jeg mener ikke, at disse ganske lader sig jævnføre, idet det er en Kendsgerning, at Tjenestemændene senere end Arbejderne fik Dækning for Dyrtiden, og de fik det heller ikke i det Omfang, hvori Arbejderne fik det. Adskillige Tjenestemænd, ikke mindst af de saakaldte højt lønnede Tjenestemænd, opnaaede ikke paa noget Tidspunkt Dækning for Dyrtiden. Det er netop dette, at Tjenestemændene kom saa sent med, der har dikteret vor Stilling til hele dette Spørgsmaal. Desuden er der den betydelige Forskel paa Tjenestemændenes og paa Arbejdernes Stilling, at Arbejderne er i Besiddelse af et virkningsfuldt Kampmiddel i Strejken, hvad Tjenestemændene ikke er, og dette gør, at Tjenestemændenes Stilling er betydelig svagere under en Forhandling. Jeg mener altsaa, at disse Kategorier kan man kun under Hensyntagen til disse Forskelligheder jævnføre med hinanden.

Den af det ærede Medlem Hr. P. Munch stillede Dagsorden forekommer mig at være et meget smukt Eksempel paa en meget sindrig udtænkt Maade at gøre noget paa, uden at det gør noget, og uden at der bliver gjort noget. Jeg kan ikke se rettere, end at de Forhandlinger, som vil blive ført i en Forsamling af den Størrelse, som der her vilde blive Tale om, sikkert kan betegnes med det Ord, som jeg har tilladt mig at benytte en Gang før: endeløse, hvormed naturligtvis ikke skal være sagt, at de ikke en